

Een huis vol liefde

Katie Fforde bij Boekerij:

Een nieuwe kans (Keukengeheimen)

De kunstminnaar

Wilde tuinen

Reddende engel

Levenslessen

Een kus met Kerstmis (Stoute schoenen)

Een huis vol liefde (Kunst en vliegwerk)

Hoe vind je de ware? (Halsbrekende toeren)

Praktisch perfect

Schoon schip

Trouwplannen

Liefdesbrieven

Een verleidelijk voorstel

Zomerliefde

De kers op de taart

Met de Franse slag

Vrij spel

Iets ouds en iets blauws

Een zomer aan zee

Een tuin vol bloemen

Het buitenhuis

Een nieuw leven

Katie Fforde

Een huis vol liefde

Grace erft een prachtig oud landhuis,
maar wat heb je aan een groot huis
als je maar alleen bent?
Huisgenoten gezocht!

Dit boek verscheen eerder met de titel *Kunst en vliegwerk*.

ISBN 978-90-225-9128-4

ISBN 978-94-023-1562-2 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Restoring Grace*

Oorspronkelijke uitgave: Century, Random House UK Ltd.

Vertaling: Monique Eggermont

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2004 Katie Fforde

© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor D.S.F, zonder wie het ook allemaal gelukt zou zijn,
maar met veel minder plezier

1

Wat een prachtig huis, dacht Ellie. De juiste verhoudingen. Waarschijnlijk Georgian of Queen Anne.

Er waren vijf stel grote ramen met ruitjes en een paar dakkapellen. Ook boven de voordeur zat een ruit, en een fraai pad leidde naar het met jasmijn begroeide portaal. Net een poppenhuis, dacht ze, en ze lachte in zichzelf: poppenhuizen werden gemaakt naar het voorbeeld van echte huizen, niet andersom.

De hoge muren rond de tuin waren van grijze natuursteen en door het hek zag ze gesnoeide vruchtenbomen met daartussendoor takken die minder stijf oogden, waarschijnlijk van rozen. Een groot perk met lichtpaaarse krokussen doorbrak het groen van het grasveld en narcissen omzoomden het pad. Het was het perfecte seizoen en ondanks de ijzige wind kwam het huis bijzonder charmant over.

Ze zette haar tas neer en bekeek het hek. Het leek stevig genoeg, dus zette ze haar voet tussen de latten, in het volste vertrouwen dat die haar gewicht konden dragen, en hees zich op om een goed zicht te hebben.

Ze zocht steun bij een van de stenen pilaren om het huis beter te kunnen zien. Het was wat makelaars 'een juweel' noemden. Het zag er niet bewoond uit, maar het was best mogelijk dat er iemand achter een van de ramen stond te kijken. In de vurige hoop dat niemand haar zou zien – wat zou dat gênant zijn – sprong ze van het hek. Toen dacht ze even na of het wel verstandig was geweest om zo te springen...

Met een zucht viste ze haar camera uit haar tas en klom weer naar haar uitkijkpost. Ze stelde de juiste sluitertijd in, draaide het beeld scherp en wenste dat ze modernere apparatuur had die al die dingen automatisch deed. Ze was per slot van rekening geen fotograaf. Ze wilde alleen maar een kiekje maken van het huis.

Ze maakte een paar opnamen, sprong weer op de grond en stopte de camera terug in haar uitpuilende tas van raffia. Daarna haalde ze haar

piercing uit haar neus (een klein zilveren knopje, maar voor sommige mensen nog steeds stuitend), trok twee ringetjes uit haar oren (waar-na er nog een stel bleef zitten) en bracht haar kleren en haren in orde. Het was belangrijk dat ze fatsoenlijk overkwam; bewoners van zulk soort huizen waren meestal nogal conventioneel.

Terwijl ze een lok van haar rode haar onder haar bandana stopte, besefte ze dat ze er geen flauw benul van had hoe ze overkwam; misschien zagen ze haar wel aan voor een waarzegster of een colporteur. Ze rechtte haar rug en duwde het hek open. Nu moest ze moed verzamelen.

De eigenaar van zo'n huis zou wel veel geld hebben, dacht ze, vastbesloten om positief te blijven. Ze hoopte alleen dat er geen honden waren.

‘Niet dat ik niet van honden houd,’ mompelde Ellie, voor het geval ze een hond hadden die haar afluisterde. ‘Ik wil alleen op dit moment niet besprongen worden.’

Maar er kwam geen hond op haar af die zijn vriendelijke maar krachtige poten op haar buik zette (zoals laatst was gebeurd) en zonder modderspatten redde ze het tot de voordeur. Daar haalde ze eens diep adem en trok stevig aan de knop die uit de deurstijl stak, in de hoop dat er een bel aan de andere kant zat. Het klingelde bemoedigend, maar het wachten was altijd het ergst. Ze ging met haar tong door haar mond zodat haar lippen niet tegen haar tanden zouden plakken als ze glimlachte.

Ze hoefde niet lang te wachten. Een jonge vrouw, gekleed in een aantal truien, vesten en sjaals over een spijkerbroek, schapenleren laarzen en een angstige uitdrukking op haar gezicht deed open. Dit was vast niet de eigenares, dacht Ellie, maar waarschijnlijk de dochter des huizes. Ze leek iets ouder dan zichzelf – eind twintig, begin dertig – en ze had iets feeërieks, dat werd benadrukt door haar draperieën, alsof ze een tijdje van de wereld was geweest. Haar haar was lichtbruin, zo te zien pas gewassen en moeilijk in toom te houden. Ellie vond dat de vrouw eruitzag alsof ze nog nooit van stylingspray of mousse had gehoord. Haar ogen waren mosgroen en deden Ellie denken aan een halfedelsteen die iemand een keer voor haar uit India had meegebracht, en een paar sproeten sierden haar neus en jukbeenderen. Ellie was dol op sproeten; ze had ze zelf ook en als

ze ze bij een andere vrouw zag, sterkte dat haar zelfvertrouwen. ‘Hallo,’ zei ze. ‘Ik wil je vragen of je belangstelling hebt voor een afbeelding van je huis... het huis van je ouders?’

De jonge vrouw schudde haar hoofd, waardoor haar glanzende haren nog meer door de war raakten. ‘Nee, het is mijn huis.’

Ellie probeerde haar verbazing niet te laten merken. ‘Nou, ik heb er zojuist een paar foto’s van genomen, en als je wilt, kan ik er een aquarel van maken. Zie je?’ Ellie haalde haar album uit haar tas. Daarin zaten foto’s van huizen met daarnaast foto’s van de schilderingen die ze ervan had gemaakt. Vlug pakte ze een echt schilderijtje in passe-partout. ‘En hier een die ik al eerder heb gemaakt!’ Ze lachte om de sfeer luchtig te houden.

De jonge vrouw pakte het modelschilderijtje aan. ‘Wat schattig. Het probleem is alleen dat ik zoiets niet kan betalen ...’

‘Ik vraag een redelijke prijs. Deze zou je voor zo’n vijftig pond mogen hebben. Niet ingelijst.’

‘Dat klinkt redelijk,’ stemde de vrouw in. ‘Maar het punt is...’ Ze zweeg even en zuchtte. ‘Aan de andere kant, een schilderij zou geweldig zijn als...’

Ellie wiebelde heen en weer van haar ene op haar andere voet. Het zou faliekant verkeerd zijn om de vrouw onder druk te zetten, maar ze moest al een tijdlang nodig naar de wc, en nu werd het echt dringend. Die sprong van het hek had er niet veel goed aan gedaan.

‘Sorry dat ik zo lang moet nadenken,’ vervolgde de vrouw terwijl ze nog met haar hoofd schuin naar het schilderijtje tuurde.

‘Dat doet iedereen.’ Ellie nam de vrouw wat beter op. ‘Sorry dat ik zo brutaal ben, maar mag ik alsjeblieft even gebruikmaken van het toilet? Normaal heb ik een sterke blaas, maar ik ben zwanger.’ Ze bloosde toen ze dat zei. Ze had het nog aan bijna niemand verteld, niet eens aan haar ouders, en het was een schok om het zichzelf ineens te horen zeggen.

‘O, god! Wat geweldig! Natuurlijk, kom binnen. Het is wel een beetje een troep, vrees ik.’ De vrouw deed de deur open.

Ellie bleef op de drempel staan. ‘Ik ben Ellie. Ellie Summers.’ Ze schudde de hand van de vrouw. ‘Het lijkt me ongeleefd om gebruik te maken van je toilet zonder dat je weet hoe ik heet.’

De vrouw lachte en meteen was ze mooi. ‘Ik heet Grace... Raven-

glass, of Soudley.’ Ze fronste in gedachten haar voorhoofd. ‘Ik ben pas gescheiden en ik weet nog niet of ik nu mijn meisjesnaam weer moet gebruiken.’

Terwijl ze elkaar de hand schudden, vroeg Ellie zich af waardoor het kwam dat ze meteen over haar zwangerschap was begonnen. Misschien omdat de andere vrouw ook een beetje kwetsbaar leek. ‘Kom binnen,’ zei Grace. ‘Ik zal je even de weg wijzen.’

Grace had al een tijdje voor niemand anders de deur opengedaan dan voor werklieden, maar er was iets aan dit meisje – aan Ellie – dat haar aansprak. Het kwam misschien door haar open glimlach, die kleurige kleren of het nog kleuriger haar dat onder haar sjaaltje uit kwam, maar het was waarschijnlijker dat het kwam omdat ze van haar eigen leeftijd was, en bovendien een vrouw. Ze had al eeuwen niet meer zo’n soort contact gehad.

Waarschijnlijk zou ze geen schilderij kopen – ze kon het zich niet permitteren – maar ze vond het geen probleem om het meisje de weg te wijzen naar de wc.

Ze bleef in de keuken staan zodat ze daarna Ellie weer naar buiten kon begeleiden. Ze herschikte de flessen op de tafel en vroeg zich af of ze nog iets in huis had waar mensen op konden zitten. De paar stoelen die ze had stonden al rond de tafel, maar er waren nog een paar lege ruimten die opgevuld moesten worden. Er stonden waarschijnlijk nog wel wat theekisten op zolder. Ze waren wat hoog, maar je kon er met een paar kussens best lekker op zitten. Gelukkig had ze kussens zat. Een elektrische kachel blies warme lucht uit, maar het bleef ijskoud.

Ze hoorde de ouderwetse stortbak en liep de keuken uit.

‘Wat een prachtig huis,’ zei Ellie enthousiast. ‘Zelfs de wc heeft van dat fraaie antiek. Die stortbak is prachtig! En het fonteintje! Net een oude wastafel, maar dan van porselein!’ Ze besefte ineens dat ze weer stond te ratelen. ‘O, sorry. Ik hoop niet dat ik praat als een makelaar.’ ‘Het is een prachtig huis,’ stemde Grace enthousiast in. Als iedereen zo reageerde, zou ze zich nooit zorgen hoeven maken om het aan vreemden te laten zien. ‘Het is alleen een beetje koud.’ In een impuls ging ze verder: ‘Wil je een rondleiding? Ik kan wel wat oefening gebruiken.’

‘Hoe bedoel je? Je gaat dit huis toch niet openstellen voor het publiek?’ Grace moest lachen. ‘Niet precies, maar ik verwacht vanavond een hele hoop mensen die wildvreemd voor me zijn en ik heb al eeuwen geen bezoek meer gehad.’ Ze keek bedenkelijk. ‘Natuurlijk laat ik ze niet verder dan de keuken, en natuurlijk het toilet. Maar ik vind het wel leuk om je een rondleiding te geven.’

‘Nou, als het zo ligt, dat wil ik dolgraag.’ Ellie stak haar opwinding niet onder stoelen of banken. ‘Ik ben dol op huizen kijken. Ik denk dat ik ze daarom schilder.’

Ik lijk wel gek, dacht Grace toen ze de gang in liep, om zomaar mensen uit te nodigen om rond te kijken in mijn ijskoude huis. Nee, stelde ze zichzelf gerust, Ellie had belangstelling getoond; ze wilde het huis zien. Per slot van rekening stond er niets interessants voor inbrekers. Toen ze langs de keuken liepen, vroeg ze: ‘Zal ik water opzetten? Wil je straks thee of koffie? Ik wilde net zelf iets nemen toen je aanbeldde.’

‘Dat lijkt me heerlijk. Ik keek onderweg al uit naar een toilet, maar ik zag alleen een pub en een antiekwinkel en die waren allebei dicht. In de wijde omtrek was geen koffietentje te vinden.’

‘We zitten hier inderdaad een heel eind van de bewoonde wereld. Hoe heb je me gevonden?’

‘Ik kwam hierlangs toen ik laatst een schilderij bij iemand bracht. Toen ik je huis zag, wist ik dat er een prachtig schilderij van te maken zou zijn.’

‘Dat zal best, maar...’ Grace leek weer verlegen en Ellie ging snel door.

‘Ik wil je echt niet onder druk zetten. Ik snap best dat je aan de grond zit.’ Ze zweeg even, in verlegenheid gebracht door haar eigen veronderstelling. ‘Of misschien zit je niet echt aan de grond...’ Ze rilde even en vestigde daarmee ongewild de aandacht op de kou.

‘Aan de grond klopt wel zo ongeveer. Ik ga even water opzetten.’

‘Nou, dit is natuurlijk de hal.’ Grace stond in de vierkante, gelambri-seerde ruimte waarin een stenen trap zonder stoffering naar een kleine overloop leidde. Ze was altijd gecharmeerd geweest van de schaduwwerking van de raamspijlen op de kale plavuizen.

‘En hier is de woonkamer,’ ging ze verder nadat Ellie de perfecte

verhoudingen had bewonderd, de fraaie panelen en de kelder onder de trap waarin nu dozen met wijn en glazen stonden.

De woonkamer was wat lichter, de laatste zonneschijn van deze februari-dag viel er binnen. Hij had twee grote schuiframen en halfronde openslaande deuren die uitkwamen op een tuin opzij van het huis.

‘Ik weet niet of die er altijd in hebben gezeten,’ zei Grace, half verontschuldigend naar de deuren gebarend, ‘maar ’s zomers is het heerlijk. We hebben bijna de hele dag zon.’

‘Uit welke tijd is het?’ vroeg Ellie. ‘Het lijkt me Georgian, maar ik weet niets van architectuur. Ik zou er wel wat van moeten weten, gezien de manier waarop ik mijn brood verdien.’

‘Er is zoveel aan gedaan dat het moeilijk te zeggen is, maar volgens mijn tante is het uit de tijd van William en Mary. Ergens in de tuin staat het jaartal 1697, maar volgens mij heeft er altijd een huis op deze plek gestaan.’

‘Dat is vreselijk oud!’ Ellie dwaalde door de kamer terwijl ze zich afvroeg waarom die zo leeg was. ‘Wat een prachtige haard,’ zei ze (de haard was zo ongeveer het enige wat een beetje aan een meubelstuk deed denken) terwijl ze de fraaie sculptuur bewonderde.

‘En hij brandt ook goed,’ zei Grace. ‘We hadden hem altijd aan toen we nog bij elkaar waren.’ Ze had de afgelopen winter niet de moed op kunnen brengen om in haar eentje de haard te stoken in die grote kamer, dus was ze ’s avonds altijd vroeg naar bed gegaan, met haar radio, een stapel boeken, twee warme kruiken en een donzen dekbed. Misschien werd het tijd dat ze de haard weer aanstak en niet langer als een kluizenaar leefde. ‘Kom, dan laat ik je de eetkamer zien.’

Ze gingen terug naar de hal en door een gang naar de andere kant van het huis. Grace deed een deur open. ‘Dit deel van het huis is veel ouder dan de voorkant. Zelfs toen Edward, mijn man, hier nog woonde, hebben we die kamer bijna nooit gebruikt. Hij ligt veel te ver van de keuken en hij is niet zo licht als de woonkamer.’

‘Als je de woonkamer niet had gehad, zou je er maar wat blij mee zijn geweest,’ zei Ellie, die aan haar eigen kleine huisje dacht, waar de voordeur meteen in de woonkamer uitkwam en waar ze drie kleine slaapkamers had.

Grace bloosde. ‘Natuurlijk. Ik ben gewoon verwend.’ Bij wijze van verontschuldiging zei ze: ‘Die gordijnen zijn al eeuwen dicht; ik durf

ze niet open te trekken, want dan vallen ze waarschijnlijk uit elkaar, en ik kan geen nieuwe betalen. De gordijnen in de woonkamer zijn nieuwer, die heeft mijn tante nog opgehangen.'

Na een inspectie van de studeerkamer, een grote gelambriseerde kamer, liepen ze naar boven. Na een vluchtiger rondleiding van dat deel zei Ellie toen ze weer beneden waren: 'Ik wil niet onbeleefd zijn, maar het kon me niet ontgaan dat je heel weinig meubels hebt. Er is toch niet ingebroken of zoiets?'

Het was een afgrijselijke gedachte. 'O nee, het is niet gestolen! Het is uit eigen beweging weggegaan.'

'Wat?'

Grace grinnikte even toen ze besepte hoe dat moest klinken. 'Niet uit zichzelf, natuurlijk. Onder begeleiding. Het was van mijn man.'

'O.'

'Laten we naar de keuken gaan voordat de ketel droog kookt. Het zal er nu wel wat warmer zijn,' zei Grace.

Samen gingen ze de grote, tamelijk donkere keuken in. Het plafond was hoog en ook hier lagen plavuizen op de grond.

'Wat je hier nodig hebt,' zei Ellie, 'is een heleboel koperen potten en pannen, een spit, een oude koffiemolen, dat soort dingen.'

'Ik zou liever een Aga hebben.'

Ellie giechelde. 'Ja, ik ook.'

'Wat wordt het, koffie of thee?' vroeg Grace, maar Ellie luisterde niet. Ze stond voor de reusachtige inbouwkast, waar enkele niet bij elkaar passende, maar er antiek uitziende borden heldhaftig probeerden de enorme ruimte te vullen.

'Wat prachtig! Daar zou je een heel servies van moeten hebben. Die kon je man zeker niet meenemen.'

'O, nee. Hij was zeer gewetensvol.' Ineens leek het Grace belangrijk om Ellie geen verkeerde indruk te geven van Edward – per slot van rekening hield ze nog steeds van hem. 'Hij heeft niets meegenomen wat niet van hem was, en hij heeft voor mij het bed en het dekbed achtergelaten, die eigenlijk van hem waren. Ga zitten. Koffie of thee?'

'Ik ben even van de koffie af,' zei Ellie. 'Maar thee lijkt me heerlijk.' Ze trok een stoel onder de tafel vandaan. 'Ik word meestal niet gastvrij onthaald voordat ik een schilderij heb gemaakt, maar soms wel als ik het ga bezorgen.'

Grace lachte. ‘Ik weet niet zeker of je dit een gastvrij onthaal kunt noemen, maar het is meer dan ik in lange tijd heb gedaan.’ Het maakte haar vrolijk om Ellie aan haar keukentafel te zien zitten. Ze was zo direct en ze zei zo onomwonden wat ze dacht zonder scherp te zijn.

‘Ik weet dat het hier koud is, maar waarom hebben die flessen sokken aan?’ vroeg Ellie.

‘Om de etiketten te verbergen,’ legde Grace lachend uit. ‘Ik heb vanavond een wijnproeverij. De eerste in dit huis, maar ik heb het wel vaker gedaan.’

‘O? Is dat een soort examen? Moeten mensen raden welke wijn het is?’

‘O nee, zo gaat het niet. Dit is niet zo hoogdravend, het gaat erom dat mensen ontdekken wat ze lekker vinden. We testen supermarkt-wijnen. Ik schrijf over onze bevindingen voor een paar plaatselijke kranten.’ Ze keek even bedenkelijk. ‘Ik schrijf het met de hand en dan breng ik het naar het dorp om het te laten uittypen. Het is eigenlijk dwaas, want ze betalen toch al niet veel. Toch is het beter dan niets en ik krijg er publiciteit mee. En het staat goed op mijn cv voor het geval een krant of een tijdschrift een wijnrecensent zoekt.’

‘Stel je voor, wijnrecensent. Dat klinkt geweldig. Ik weet helemaal niets van wijn.’

‘Dat is ook niet nodig als het je vak niet is. Jij hoeft alleen maar te weten of je het lekker vindt. Je mag best blijven, hoor.’

Het schoot er zomaar uit, maar toen Grace het eenmaal had gezegd, besepte ze dat ze dat deed omdat ze morele steun zocht bij een gelijkgestemde ziel. Na haar huwelijk had ze het contact met veel vriendinnen verloren, en ging ze hoofdzakelijk om met leeftijdgenoten van Edward. Dat was het probleem als je in een groot en afgelegen huis woonde: je kwam niet in de gelegenheid je burens te leren kennen, vooral niet als vrouw alleen. De ontmoeting met Ellie herinnerde haar eraan hoe ze de omgang met andere vrouwen miste.

‘Dat is heel aardig van je,’ zei Ellie, ‘maar ik mag nu niet drinken, vanwege mijn zwangerschap.’ Waarop Ellie, tot grote schrik en verbazing van Grace, ineens in tranen uitbarstte. ‘O god, neem me niet kwalijk. Dat zal wel door de hormonen komen, en omdat ik het nu aan jou vertel.’

‘Heb je het al aan veel mensen verteld? En gebeurde het toen ook steeds?’ Grace vergat onmiddellijk haar zelfmedelijden en wilde het liefst haar armen om Ellie heen slaan.

Ellie snuffte, zocht in haar tas naar een zakdoek en haalde een stuk keukenpapier tevoorschijn dat duidelijk gediend had als verfdoek. ‘Nee. Nog bijna aan niemand. Alleen mijn vriend weet het, en jij nu ook.’

‘O.’ Grace voelde zich enorm geveid. ‘Nou, het is vaak gemakkelijker om iets aan mensen te vertellen die je misschien nooit meer ziet. Zoals in de trein.’

Ellie snuffte nog eens en knikte.

‘Dus je hebt het nog niet aan je ouders verteld?’

Ellie schudde haar hoofd. ‘Het zou niet zo erg zijn als ik kon zeggen dat Rick en ik gaan trouwen, maar dat doen we niet.’

‘Ik kan het huwelijk zelf niet aanraden, nu ik net gescheiden ben. Je kunt toch gewoon gaan samenwonen?’

‘Ja, maar Rick wil het kind niet. Hij vindt dat alles prima was zoals het ging, en daar heeft hij gelijk in. Alleen ben ik nu zwanger. Hij vindt...’ Er kwamen nog meer tranen. ‘Hij vindt dat ik... God, ik kan het niet eens uit mijn mond krijgen!’

‘Doe ook maar niet, het is nergens voor nodig. Ik weet wat je bedoelt. Hij vindt dat je niet langer zwanger moet zijn.’ Grace stond op, pakte een doos tissues en zette die voor Ellie neer. ‘Ik schenk de thee in.’

‘En waarom zijn jullie gescheiden?’ vroeg Ellie even later, toen ze een bemoedigend slokje had genomen. ‘Heeft hij een ander, of jij?’ Toen ze doorhad dat ze nu wel erg vrijpostig was, beet ze op haar lip. ‘Sorry! Je hoeft niets te zeggen. Het gaat me niets aan. Ik ben verschrikkelijk nieuwsgierig.’

‘Nou, in aanmerking nemend dat we elkaar waarschijnlijk toch niet meer zien...’ Grace fronste even haar voorhoofd bij de gedachte dat ze deze vrouw die zelfs iets vrolijks bleef houden als ze hilde, hierna nooit meer terug zou zien... ‘kan ik het je net zo goed vertellen.’

‘Waarom ben je met hem getrouwd? Niet om zijn meubels, mag ik aannemen.’

Grace grinnikte. ‘Ik wist niets van zijn meubels – hoewel hij een paar prachtige stukken antiek had – toen ik verliefd op hem werd.’

‘Wat was dan de reden?’

‘Hij was – is – verschrikkelijk aantrekkelijk. Hij is ouder dan ik en ik was nog heel jong toen ik hem leerde kennen. Hij was zo geestig en zo ontwikkeld, en om de een of andere reden richtte hij al zijn aandacht op mij. Het was alsof de zon alleen op mij scheen. Ik kon hem niet weerstaan.’

‘En hoe oud is hij nu?’

‘Zesenveertig. Ik ben eenendertig.’

‘Dat is een groot leeftijdsverschil,’ zei Ellie voorzichtig.

‘Ja, maar ik denk niet dat dat het probleem was. Niet echt.’

‘Wat dan?’

Grace zuchtte. Ze had er al zo vaak over nagedacht dat ze de pijn bijna niet meer voelde. ‘Nou, het grootste probleem was dat ik een kind wilde en hij niet. Hij heeft kinderen bij zijn eerste vrouw. Maar in feite was het zo dat ik niet zijn intellectuele niveau had. Hij heeft iemand gevonden die beter bij hem past. Ik kan het hem eigenlijk niet kwalijk nemen.’

‘Wat nobel van je! Wil je haar niet het liefst de ogen uitkrabben? Dat zou ik wel willen.’

Grace schudde haar hoofd. ‘Niet echt. En op een bepaalde manier was het ook wel een opluchting toen hij vertrok, omdat toen gebeurde waar ik aldoor zo bang voor was geweest. Daarna hoefde ik er niet meer bang voor te zijn en kon ik een poging doen om eroverheen te komen. Ik zeg niet dat ik niet helemaal kapot was’ – ze zweeg even en vroeg zich af hoe lang zo iets kon duren – ‘maar ik heb altijd geweten dat ik hem nooit zou kunnen blijven boeien. Ik geloofde nooit dat hij echt van me hield, of als hij dat wel deed, dat hij dat zou volhouden. En daarin had ik gelijk,’ voegde ze er spijtig aan toe. ‘Hoewel hij heel aardig is geweest.’

Ze keek naar Ellie, die zo rustig en kalm leek ondanks dat ze zwanger was van een man die het kind niet wilde. ‘Waarom vertel ik je dit allemaal?’

‘We zitten in een virtuele trein,’ hielp Ellie haar herinneren. ‘We zien elkaar nooit meer terug. Tenzij je toch nog een schilderij kunt betalen.’ Ze zweeg even. ‘Heeft hij je dit huis geschonken?’

‘O, nee. Dat heb ik van mijn tante geërfd.’

‘Heeft hij je dan geld gegeven toen hij vertrok?’

‘O ja, hij heeft me goed achtergelaten, maar hoewel ik het er nog een

paar maanden mee kan uitzingen, heb ik het grootste deel nu al uitgegeven.’

‘Ik kan hier niet precies zien waaraan,’ zei Ellie met een lach.

‘Nee, dat klopt,’ lachte Grace mee, ‘maar als je naar de zolder gaat, dan zie je dat alle balken daar nieuw zijn en dat elke kapotte dakpan is vervangen door een nieuwe. Het heeft me een kapitaal gekost. Van wat er na het dak over was, heb ik een auto gekocht.’

‘Wat vreselijk. En hij heeft bijna geen enkel meubelstuk voor je achtergelaten?’

‘Nou, alleen wat ik had geërfd.’

Ellie snapte het niet. ‘Had je tante dan geen meubels?’

‘Jawel, maar die zijn naar mijn oudere broer en zus gegaan. Zij hebben de meubels gekregen, ik het huis, omdat ze ook nog eens mijn peettante was. Ze waren razend.’

‘Waarom?’ vroeg Ellie verontwaardigd.

‘Zij vonden dat het huis verkocht had moeten worden, en het geld tussen ons verdeeld. Maar Edward en ik hadden ons pas verloofd toen zij stierf, dus leek het voor de hand liggend om hier te gaan wonen. Bovendien was dat wat mijn tante had gewild, anders zou ze haar testament niet op die manier hebben opgesteld.’

‘Dus vanuit zijn standpunt – van je ex-man – was het een goed idee om te trouwen met een vrouw met een behoorlijk groot huis, aangezien hij zoveel prachtige antieke stukken had?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee. Hij is niet om het huis met me getrouwd, daar ben ik van overtuigd. Hij werd op een nogal obsessieve manier verliefd op me. Toen die obsessie afnam, besepte hij dat we niet zoveel gemeen hadden, en daarna werd hij natuurlijk verliefd op een ander.’

‘Hoe lang zijn jullie bij elkaar geweest?’

‘We zijn getrouwd toen ik tweeëntwintig was, en hebben vijf gelukkige – waanzinnig gelukkige – jaren gehad, een minder gelukkig jaar en een echt ongelukkig jaar. Bij elkaar heeft het bijna twee jaar geduurd om te scheiden.’

‘Hij lijkt me een vreselijke hufter.’

‘Dat was hij niet, echt niet. Hij was wel een soort seriemonogamist, en waarschijnlijk niet in staat om iemand langer dan een paar jaar trouw te blijven, maar een hufter, nee. Hij heeft me heel goed behandeld.’

Ellie haalde haar schouders op. 'Je klinkt heel volwassen.'

'Ik zeg niet dat hij me geen verdriet heeft gedaan, maar in elk geval niet met opzet. En dat van die kinderen is begrijpelijk. Per slot van rekening heeft hij al twee geweldige kinderen. Toen hij besepte hoe ik daarover dacht, vooral toen hij volgens mij al een ander op het oog had, hebben we besloten het huwelijk te beëindigen.'

't Is wel een beetje ironisch,' zei Ellie, terwijl ze haar beker leegdrank. 'Daar zit jij, met je kindwens, en ik, zwanger tegen wil en dank.'

'Ik dacht dat je wel een kind wilde? Ik dacht dat je zei dat je het niet kon, dat je er niets aan wilde doen.'

'Dat is iets anders. Ik wilde geen kind voordat ik zwanger werd. Maar nu ik het ben, moet ik er niet aan denken dat ik het niet zou krijgen.'

'En je denkt dat je ouders je niet willen helpen?'

'Tja, dat zullen ze wel doen, hoewel ze me verschrikkelijk de les zullen lezen omdat ik niet beter heb opgepast.' Ze lachte vreugdeloos.

'Ik gebruikte de pil, maar ik heb een keer overgegeven. Dat moet precies op het verkeerde moment zijn gebeurd.'

'Of op het juiste moment. Vanuit de baby gezien.'

'Het is jammer dat we niet kunnen ruilen. Ik zou jou mijn baby kunnen geven en verder gaan met mijn leven, en jij zou je dan geen zorgen meer hoeven te maken dat je iemand moest vinden om je een baby te geven. Maar dat kan nu eenmaal niet.' Het was een vaststelling, geen vraag.

'Zo eenvoudig gaat het nooit. Wil je nog een kop thee?'

'Nee, bedankt, maar ik wil nog wel graag even naar het toilet.'

Grace bleef in de keuken terwijl Ellie weg was, liep daarna mee naar haar auto en zwaaide tot ze uit het zicht was verdwenen. Binnen leek het huis ineens groter, eenzamer en mogelijk nog kouder dan eerst.

'Ik zal hier nog naar verlangen na een avondje vol vreemde mensen,' mompelde ze, en richtte haar aandacht op het zoeken naar zitplaatsen voor de wijnproeverij en het afronden van haar laatste artikel. 'Ik moet een computer aanschaffen, of minstens een typemachine,' vervolgde ze. 'Ik moet terug naar de realiteit.'

2

Toen Ellie wegreed terwijl de avondzon de hemel kleur gaf, dacht ze na over Grace en haar verhaal. Het had iets bizars dat ze na haar mislukte huwelijk alleen woonde in dat grote, ijsskoude, lege huis, en dat vreemde mensen nu bij haar thuis wijn kwamen proeven.

Aan de andere kant was haar eigen leventje ook verre van perfect: zij en Rick werden in hun kleine huisje in Bath elke dag minder gelukkig.

Ze beet op haar lip bij de gedachte hoe gelukkig ze waren geweest toen ze pas samenwoonden. Het was zo leuk geweest om een huis te zoeken, de spanning of ze het wel of niet zouden krijgen, en er een echt thuis van te maken.

Natuurlijk had Ellie er het meest haar best voor gedaan. Rick was installatiekunstenaar. Hij huurde een deel van een studio van iemand anders en daar bracht hij het grootste deel van zijn dagen door. Niet dat dat zo vaak was, dacht Ellie geërgerd. Om twaalf uur 's middags uit je bed komen was normaal voor studenten, maar als je deelnam aan het arbeidsproces moest je er wel wat meer tijd in steken.

Voor Rick was het gemakkelijker. Hij had geen vaste werktijden; hij wijdde al zijn tijd aan zijn kunst, en aanvankelijk had Ellie dat ook logisch en goed gevonden. Hij had de kunstacademie gedaan, waar hij twee jaar boven haar zat, en was daar cum laude geslaagd. Natuurlijk was zijn werk belangrijker dan het hare.

Ellie had ook de kunstacademie gedaan, en hoe graag ze ook schilderde en tekende, en zelfs al een paar schilderijen had verkocht nog voordat ze haar studie had afgerond, ze wist dat ze lang niet zo getalenteerd was als Rick.

Dus was ze tevreden met het werk dat ze overdag deed in een koffiehuis, en 's avonds in een bar, zodat ze zich kon concentreren op het ontwikkelen van wat iedereen 'een bijzonder talent' noemde.

Maar nu, anderhalf jaar later, had ze, al voordat ze zwanger raakte en

hij die scène had getrapt, een hekel gekregen aan zijn kortzichtigheid. ‘Rustig ademen, Ellie,’ hield ze zich voor terwijl ze de stad in reed en haar kleine auto over de smalle weggetjes naar hun huisje stuurde. ‘Niet weer overstuur raken. Het was toen al erg genoeg, het is niet goed voor de baby en je kunt je geen nieuwe bordes meer veroorloven.’

Ze had bitter gehuild: om zijn houding, omdat zij zo moe was, omdat ze meer last had van haar hormonen dan ze ooit had gehad toen ze menstrueerde, maar vooral omdat ze het bord had gebroken dat ze op de academie had gemaakt. Ze was dol geweest op dat bord. Het was ovaal, geel, met visjes en andere zeedieren erop. Ze had er nog wel een, maar dit was haar favoriete exemplaar geweest, en dat had ze kapot gegooid.

‘Gedraag je volwassen, Ellie,’ zei ze nu hardop terwijl ze de sleutel in het slot stak en zich mentaal voorbereidde op de rommel die haar te wachten stond.

Ze raapte de post van de deurmat en bedacht dat ze in sommige opzichten volwassener was dan Grace, ook al had die al een scheiding achter de rug. Dat krijg je als je zwanger bent van een jongen van wie je niet meer houdt: een spoedcursus in volwassenheid.

‘Hallo, daar,’ riep ze naar boven terwijl ze de woonkamer binnenging en haar tas neerzette.

‘Ik zit in bad!’ riep Rick terug. Ze liep de trap op.

Aangezien zijn lange benen niet in het kleine bad pasten, had hij ze over de rand geslagen. Het water dreigde er elk moment overheen te spoelen. Een grote spons lag op zijn buik en hier en daar dreef nog wat schuim op het water. Ergens zag Ellie nog wel hoe prachtig hij was en ze herinnerde zich hoe hartstochtelijk hij was geweest toen ze elkaar pas kenden. Een ander deel van haar zag dat hij al het warme water had gebruikt zonder dat hij de boiler had aangezet, zodat zij als ze in bad wilde nog minstens een uur zou moeten wachten. En hij had ook haar lavendelolie opgemaakt.

‘Fijne dag gehad?’ vroeg ze, en ze zag dat de handdoek die ze de vorige dag nog had gewassen en gedroogd, nu in een plas op de vloer lag.

‘Rotdag. Kom erbij zitten. Dan wordt het misschien nog leuk.’

Ellie schudde haar hoofd. Ze wilde niet al dat water op de vloer, ze

wilde geen seks met hem als ze nog aan het werk moest en ze moest al weer nodig plassen.

‘Niet te lang in bad blijven, lief. Ik moet naar de wc.’

‘Dat vind ik geen probleem,’ zei Rick.

Ellie schudde haar hoofd. ‘Ik hou het wel op. Heb je iets voor het avondeten gehaald?’

‘Geen tijd gehad. Na mijn werk in de studio ben ik meteen in bad gegaan. Ik moest mijn hoofd helder maken.’

Ellie glimlachte en hoopte dat hij niet zou merken dat het geen echte lach was. Ze pakte de handdoek op en hing hem over de wastafel voor ze wegliep. Zijn fantastische lichaam en zijn onweerstaanbare glimlach hadden de laatste tijd hun aantrekkingskracht enigszins verloren.

In de keuken, een kleine uitbouw achter de woonkamer waar ze vaak last hadden van schimmel, vulde ze de ketel met water om de afwas te doen. Als ze bedacht dat hij het grootste deel van de dag in de studio was geweest en dat hij en zijn vriend altijd in een pub gingen lunchen, was het verbazingwekkend hoeveel vaat hij toch nog wist te produceren.

Hij had kennelijk uitgebreid ontbeten met brood en witte bonen en een hoop ketchup. Naast de dagelijkse hap en de biertjes die hij bij de lunch nuttigde had hij kennelijk ook nog noten en chips gegeten. De zak met noten was omgevallen en de halve inhoud lag over de grond. Ellie werd misselijk van de lucht, maar ook boos. Ze hadden niet veel geld voor extraatjes en het stond haar tegen dat ze nu alles van de vloer moest opvegen.

Ze waste de bekertjes af en krabde aangekoekte ketchup en eigeel van het bord terwijl haar vriend lui in het warme water lag te genieten. Dat wilde Ellie ook wel. Hoe zou het zijn om de verwende en aanbeden madame uit te kunnen hangen? Een vriend met wie ze niet zou samenwonen was altijd nog beter dan dit: dan hoefde ze alleen haar eigen rommel op te ruimen en had ze geen vieze sokken en boxershorts in de was.

Dat was echter een beetje lastig nu ze zwanger was – binnenkort zou ze zo dik zijn dat ze voor niemand aantrekkelijk was. Ze hield even op met schrobben. Als ze nog maar zo weinig tijd had, moest ze misschien een korte flirt overwegen, een spannend avontuurtje, voordat haar zwangerschap zichtbaar werd. Per slot van rekening was de be-

ginfase van een relatie het leukst. Waarom zou ze er dan niet een beginnen, met heerlijke, opwindende seks, en het dan snel voor gezien houden?

Het idee bracht haar in een beter humeur, en haar gedachten keerden terug naar Grace. Hoe zou het gaan met haar wijnproeverij? Toen de vaat gedaan was, had ze zich voorgenomen dat ze sowieso een schilderij van haar huis zou maken en dat aan Grace cadeau zou doen. Grace had zo'n verloren indruk gemaakt, dat Ellie iets wilde doen om haar op te vrolijken.

'Zo,' zei Rick toen hij schoon en bijna droog beneden op de bank ging zitten. 'Hoe ging het met jou? Heb je nog wat kladderwerk aan die opgeblazen plutocraten kunnen slijten?'

Ellie schudde haar hoofd. Grace was geen opgeblazen plutocraat, al waren haar voorouders dat misschien wel geweest. 'Nee, maar ik heb wel wat foto's gemaakt van een prachtig huis.'

'Heb je een opdracht?'

'Nee. De bewoonster kon het niet betalen.'

'Het lijkt me tijdverspilling, Ellie, al dat benzinegeld om te proberen schilderijen te verkopen. Je kunt beter een baan nemen.'

Ze beseftte dat dit Ricks manier was van 'belangstelling tonen'; ze had liever dat hij dan helemaal niets zei. 'Ik heb al twee baantjes, Rick, en daarbij moet ik veel staan. Dat is niet goed voor me nu ik zwanger ben.' Rick keek stuurs, wat hem nog aantrekkelijker maakte. 'Ik dacht dat we het erover eens waren dat je daar iets aan zou doen.'

Ellie beet op haar lip. Ze had niet de puf om ruzie te maken; waarom begon hij er nu weer over? Zijn gevoelige kant leek alleen in zijn werk tot uitdrukking te komen; er was niet veel over voor hun relatie. 'Dat was jouw idee. Niet het mijne,' zei ze.

'We hebben erover gesproken en zijn toen overeengekomen dat dat de verstandigste oplossing was.'

Niet huilen, Ellie, hou je goed en blijf rustig, hield ze zich voor. 'Dat kan wel zo zijn, maar toch doe ik het niet.'

'Susie heeft het ook laten doen. Dat ging uitstekend.'

'Dat zal best. Ik ben blij voor haar, maar ik doe het niet.'

'Sentimentele trut,' zei hij, zonder dat het haatdragend klonk.

Haatdragend of niet, Ellie schrok ervan. Hoewel het niet zijn bedoeling was haar te kwetsen, deed hij het wel.

‘Ga je nog wat te eten voor me maken?’

‘Nee. Ik ga naar mijn werk.’ Ze zou wel te vroeg zijn, maar dat kon haar niet schelen. Op haar werk werd ze in elk geval betaald om schoon te maken en ze kreeg soms zelfs een bedankje.

Nadat Ellie was vertrokken, had Grace alles klaargezet voor de wijnproeverij. Het was haar nieuwe project: een manier om iets te doen wat uiteindelijk geld zou opleveren en haar weer in contact met anderen bracht.

Ze had aardig wat succes met haar artikelen – een paar lokale kranten hadden ze geplaatst en wilden er graag meer – maar ze schreef hoofdzakelijk over bijzondere wijnen, die de meeste mensen niet konden betalen. Het project was een poging om gewone mensen te laten proeven van de gangbare wijnen. Het was bedoeld als een aangename bezigheid. Ze hoopte alleen dat ze haar sociale vaardigheden niet helemaal had verleerd. Het was voor het eerst sinds Edwards vertrek dat ze mensen ontving, en voor haar huwelijk had ze het nooit gedaan.

Ze haalde de glazen uit de kelderkast en onderwierp ze aan een inspectie. Aangezien ze niet tevreden was, zette ze een ketel op het vuur en hield ze de glazen stuk voor stuk in de stoom voordat ze ze met een doek oppoetste.

Voor iedere bezoeker stonden zes glazen op een vel papier waarop genummerde cirkeltjes stonden, zodat de mensen wisten welk glas bij welke genummerde fles hoorde. Ze had zorgvuldig de omtrek van zes glazen getekend en er op het postkantoor fotokopieën van gemaakt. Toen de man achter de balie haar hielp omdat het apparaat kapot was, hoorde ze dat hij een wijnliefhebber was; hij en zijn vrouw zouden vanavond komen.

Verder lag er bij elk glas een beoordelingsformulier met nummers en letters in de marge, en schrijfruimte voor commentaar over de geur en de smaak van elke wijn. Er konden ook cijfers gegeven worden. Ze had het formulier nagemaakt van een wijnproeverij waaraan ze ooit had deelgenomen toen ze nog voor de wijnimporteurs werkte. Onder aan het vel stond een lijst met de wijnen, hun herkomst en de prijzen. Grace moest altijd glimlachen als ze eraan dacht hoe verkeerd mensen het vaak hadden als ze moesten raden welke de duurste wijn

was en welke de goedkoopste; ze reageerden dan altijd zeer verontwaardigd.

Ze was buitengewoon nerveus. Het was toch eigenlijk maar een zeer informele wijnproeverij – het was zelfs gratis. Ze hoopte dat de bezoekers een bijdrage voor de wijn zouden geven, maar dit avondje was bij wijze van experiment. Zouden mensen bereid zijn om een eind naar een landhuis te rijden om supermarktwijntjes te proeven? Haar vorige ervaring met zo'n proeverij in het dorpshuis was uitermate geslaagd geweest. Iedereen was in de juiste stemming gekomen en hoewel Grace bang was geweest dat ze zou moeten overgeven van de zenuwen, had ze toen ze eenmaal bezig was met het beschrijven van de wijnen, ontdekt dat ze het heerlijk vond haar belangstelling te delen. En de ontmoeting met Ellie die middag gaf haar weer wat vertrouwen in haar sociale vaardigheden.

Toen de telefoon ging, dacht ze even dat iemand zou afzeggen – misschien wel namens iedereen – zodat zij met al die wijn en hapjes zou blijven zitten. Ze wist niet goed of ze dit misschien wel wilde, en pakte behoedzaam de telefoon.

Het was haar zus. 'Hoi, Grace, hoe is het ermee?'

'O, hallo, Allegra. Leuk dat je belt.' Het leidde haar wat af van haar bezoek en het voorkwam dat ze van de zenuwen al aan de wijn begon en al een tikje aangeschoten zou zijn voor de gasten arriveerden.

'Ik vroeg me af of je nog hebt nagedacht of je het huis wilt verkopen.' Typisch Allegra, die draaide er niet omheen. 'Nou, nagedacht zeker, maar ik ben het beslist niet van plan.'

'Het slaat toch nergens op dat jij daar alleen woont nu Edward weg is.' Allegra was er kennelijk van overtuigd dat doordrammen effect zou hebben: als je maar lang genoeg volhield, zou de ander uiteindelijk wel overstag gaan.

'Edward is al zo lang weg. Waarom zou ik het nu dan verkopen?'

'Omdat je er nu het dak gerepareerd is, een flinke prijs voor kunt krijgen.'

Allegra wond er geen doekjes om, maar dat deed Grace ook niet. 'Je bedoelt dat jouw aandeel dan groter zou zijn.'

'Doe niet zo raar!' Allegra kon heel scherp zijn. 'Natuurlijk zouden we het geld dat jij aan het dak hebt uitgegeven niet meerekenen. Die reparatie heb je tenslotte betaald van het geld dat je na de scheiding